

IV.

Další půlhodinu jsme se s Glumem předháněli v hádankách. A pak najednou přišla řada na mě, ale mě nic nenapadlo. Přemýšlel jsem ostošest a přitom jsem si sáhl do kapsy, ve které jsem nahmatal něco, co tam nepatřilo.

“*Co to mám v kapse?*” podivil jsem se nahlas. Ale Glum to pochopil jako další hádanku a hned se ohradil.

“*Jak máme vědět, co má hobitek v kapsičkách! Chceme hádat třikrát, milášku, třikrát!*”

“*Dobrá tedy.*”

“*Nožík!*”

“*Ne,*” odpověděl jsem s úsměvem.

“*Provázek, rybí kostičky, a nebo nic!*” rozlítil se Glum.

“*To bylo čtyřikrát, ale ne. Prohrál jste a teď mne máte vyvést odtud ven.*”

“*Ne, milášku, to neplatí! To neplatí! My mu ukážeme! Tomu ošklivému hobitkov!*” a odšoural se pryč. Po chvíli, kdy se prohraboval zřejmě ve svém doupěti se ozvalo “*Kde to je? Milášku! Milášku!*” pak se rozběhl zpátky ke mně.

“*Kradl to! On to ukradl!*” při těch slovech jsem se rozběhl nejbližším tunelem pryč.

Ani nevím, jak se mi v tom spěchu povedlo prsten, který jsem měl v kapse, navléci na prst. Uháněl jsem chodbou, co mi jen moje nohy stačily, až jsem zakopl. Zůstal jsem ležet na zemi a bylo mi jasné, že mě tady brzy Glum najde. Glum ale proběhl kolem mě, jako by mě vůbec neviděl. Vstal jsem a šel jsem za ním. Takhle mě Glum vyvedl až ven z jeskyně na širé prostranství. Něco si zabrbal a vrátil se zpět do chodby. Teprve venku jsem si vzpomněl na zbytek výpravy. O pár minut později se naštěstí vypořádali z jiné chodby všichni trpaslíci a vyprávěli mi, jak je zajali skřeti a jak s nimi museli hrdinsky v podzemí bojovat.

Podle mapy jsme poznali kde jsme. Už jsme překonali velké hory a nyní naše cesta vede Temným hvozdem. Temný hvozd byl velký temný les, ve kterém žily stvoření, o kterých se vyprávělo mnohdy jen v bájích. Gandalf nás už předtím varoval. Jediná cesta tímto lesem je Elfí stezka. Nesmíme z ní sejít, jinak se z lesa už nikdy nedostaneme. Vydali jsme se tedy po stezce a dávali si velký pozor na to, kam jdeme. I tak se nám po nějaké době stezka ztratila a my začali chodit v kruzích. Všichni jsme byli jako omámení, motala se nám hlava, neměli jsme tušení, kde to jsme. Pak mě napadlo vylézt do koruny jednoho z vysokých stromů a podívat se, kterým směrem máme jít. Když jsem vylezl až nahoru, ovanul mě lehký teplý vánek a moje mysl se zase pročistila. Už nám zbývá jen kousek cesty, zaradoval jsem se. Věděl jsem přesně, kterým směrem máme jít. Když jsem slezl dolů, trpaslíky jsem neviděl ani neslyšel jejich hlasy. Něco nebylo v pořádku. Když jsem se rozhlédl, uviděl jsem obrovského pavouka, jak odnáší jednoho z trpaslíků. V tu chvíli mi došlo, co se asi stalo a že musím své přátele zachránit. Vydal jsem se tedy za pavouky. Nasadil jsem si svůj prsten, aby mě neviděli a začal jsem vyprošťovat trpaslíky, kteří byli zamotaní v hustých pavoučích sítích. Když jsem vyprostil první tři, začali mi pomáhat s vyprošťováním ostatních. Už jsme byli skoro v polovině, když v tom se pavouci vrátili a nám nezbylo nic jiného než se těm obrovským potvorám postavit. Byl to zdánlivě nekonečný boj, ale když jsme zabili posledního a zjistili, že víc už jich zde nečihá, tak se nám značně ulevilo. Potom jsme vymotali zbytek trpaslíků a vydali se směrem ke konci lesu.

[Kolik měří obří pavouci v reálném životě? Napište svůj odhad na mail: n.eonky@seznam.cz](mailto:n.eonky@seznam.cz)